

— Че като сж ся свършвали, Владыко свѣтый, до сега съ нищо, та и сега ли сѣ тѣй и до вѣки да ся свършвѣтъ така? изрече гордо, нѣ жално единѣхъ отъ старцы-тѣ.

— Не трѣба, отистиннѣхъ; нѣ що да ся прави, като знамъ на вѣрно, че Правительство-то, за такъв малкъ единъ работѣхъ, нѣма даде ухо, освѣнѣхъ ако ся изсыпѣхъ много пары.

— Да, за тебе то тѣй, защо-то тя сърдце боли, и толкосъ налягате вые да изпълнявате свои-тѣ духовны пастирскы длѣжоости.....

Сичкы събраны съ нетѣрпѣніе чакахъ да чуѣхъ, кѣкѣвъ пѣхъ ще посочи Владыка-та на тыя бѣдни сиромасы и съ каквоще ги утѣши. Нѣ. Увы! негово-то сърдце не почувствува никакъв милость; той съ студенинѣхъ, и, почти съ презрѣніе каза, че то е нищо и не струва да ся мысли много за това. Тоя отвѣтъ размѣхти повече духове-тѣхъ на събраны-тѣхъ. Общо негодование, що ся прѣврѣщаше повече и повече въ ярость ся изобразяваше по лице имѣхъ. Дигнахъ ся вече оныя времена, кога-то бѣдни Българи стояхъ съ невинно благоговѣніе и мълченіе прѣдъ тыя свѣты отцы. Тѣхъ вече нѣматъ надѣжда отъ негово-то благоволеніе! единѣхъ другъ ся поглѣдвѣхъ, като да търсятъ оногова кой-то ще бѣде достоенъ да изрече